

Editorial

La filosofia d'una llei no es mira per l'articulació en si d'aquesta llei, sino per l'esperit que té el legislador a l'hora de desenvolupar-la.

La filosofia de la L.O.D.E. que la Revista PISSARRA valorava positivament, malgrat totes les prevencions, avui se'ns mostra amb tota la intencionalitat política i pràctica d'una Administració.

Una lectura, fins i tot superficial, del Reglaments que desenvolupen la L.O.D.E. ens obliga a ser una mica crítics davant la voluntat, no ja negociadora, sinó més bé concessionària del M.E.C.

Quan tres números enrera ens demanàvem "què serà la (i de la) L.O.D.E.?", ja advertíem el risc que ara s'està confirmant. Per què una polèmica social —i política— tan forta que s'està aigolint a correuita? Per què tantes manifestacions grandiloqüents d'alts càrrecs del M.E.C.? Per què tantes campanyes "pro llibertat d'educació" pels de sempre i amb els objectius habituals? Per què tanta defensa dels sectors compromesos amb una concepció progressista i moderna de l'educació, a canvi de vanes intencions de futur?

Dels Reials Decrets que el Ministeri ha tret, un és el n° 2376/85 en el qual es regulen els Òrgans de Govern dels Centres Públics. I com l'ha tret? De pressa, tard, i no gaire bé (reivindicació de l'eufemisme!).

De pressa perquè amb premeditació i alevosia "vacanceres" ens han comunicat via B.O.E. que ja es hora de normalitzar-nos i començar a funcionar democràticament. Però, oh dissort!..., s'han oblidat de crear un clima adequat i ens han sotmés a un furor electoralista —que no a un procés electoral— per tal que es reconvertissin tots els Centres Públics. I els Centres Concertats, on són?; què fan? Quan traurà el Ministeri la normativa que reguli la constitució i funcionament dels seus Òrgans de Govern? El M.E.C. segueix "defensant" la neutralitat ideològica i imposant-la en aquells Centres que durant molts d'anys ja l'han aplicada —al manco en el sentit més aproximat de pluralitat—, però, i els Centres Privats (Concertats) per què poden seguir al·lçonant i instruint ciutadans (futurs) en una doctrina

concreta? Com lligaran l'ideari amb la llibertat de càtedra i de consciència? I sobretot, com ho vigilarà el M.E.C. sense una reglamentació prou clara i precisa?

Aquest R.D. n° 2376/85 l'ha tret tard perquè no podia esperar ja més temps. I surt no gaire bé,

és a dir malament, per la quantitat de buits, d'oblits legals electorals, que fer-ne més era impossible.

Els responsables ministerials han mostrat el llautó i els buits legals han hagut d'ésser interpretats pel propi legislador —el M.E.C.— mitjançant uns télex que, a hores d'ara, ja conté més de cinquanta (50) punts d'esclariment. Des de quan el mateix legislador pot i ha d'interpretar la llei que ell ha elaborat? No era més convenient que en 3 anys se dedicàs a reflexionar prou serenament com per a treure un reglament concret i clar, en lloc d'haver-lo d'interpretar després creant noves casuístiques confuses?

Les cabòries del M.E.C., però, no ens han sorprés. La seva actuació de grans i aparents declaracions públiques-concessions privades no despisteï a ningú. Aquests nous funcionaris amb tota la sobèrbia pròpia dels ventureros, amb tota l'estultícia inoportuna dels desclassats —ideològics i polítics—, són els que avui ens mostren que, a la fi, hem democratitzat l'escola.

Fins a on seguir... Mentrestant, on és el reglament d'òrgans de govern per als Centres Concertats? La Concapa, F.S.I.E., C.E.C.E. i F.E.R.E. —l'ordre és aleatori— ja ho decidiran en el moment oportú.